

VERKSAMHETSBERÄTTELSE ÖVER VERKSAMHETSÅRET
2007
I MISSIONSKYRKAN UPPLANDS VÄSBY

Årsberättelsens disposition

1. Inledning från församlingsföreståndaren
2. De olika råden, grupperna och pågående diakonala samtal
3. Gudstjänst och andaktsliv
4. Församlingsverksamheterna samt särskilda evenemang
5. Den pastorala själavården och dess sammanhang
6. Särskilda råd, gäster, grupper och körer
7. Församlingsboken
8. Hälsning från ungdomspastorn
9. Verksamhetsberättelse från styrelsen
10. Församlingsföreståndarens slutord och tack

1. INLEDNING FRÅN FÖRSAMLINGSFÖRESTÅNDARE: "Jag kallar er inte längre tjänare, jag kallar er vänner".(Joh 15:15)

En journalistkompis till mig, som till råga på allt kallar sig själv "postmodern humanistisk individualist", frågade mig: "Vad är den avgörande skillnaden i relationen mellan en pastor och hans församling, och exempelvis en företagsledare och hans företagsarbetare eller en politiker och hans partikamrater? Du säger ofta till mig att det är något unikt med det kristna ledarskapet till skillnad från andra ledarskap. Så vad är egentligen skillnaden?"

Jag svarade honom: "Kärlek. Inte så att teologisk kompetens, social kompetens, etisk kompetens etc. inte spelar roll, (för det är absolut inte mindre än det) tvärtom, men en pastor och församling kan inte fungera om de inte känner kärlek för och till varandra. Kärlek är själva förutsättningen för den relation ur vilken ett vitalt pastoralt ledarskap växer fram. Pastor och församling måste älska varandra. Och anledningen till att det är så, beror inte på att kyrkan har hittat på det, utan för att den Gud som kyrkan lever av, själv är kärlek.(1 Joh 4:16) Ett företag har ytterst pengar och rykte som yttersta syfte med sin relationer, ett politiskt parti har en samhällsideologi som syfte med sin relationer, men för kyrkan är detta inte fallet, utan ytterst så lever kyrkan och skapar skillnad för att dess tro och tillit är förlagd till en Gud som är kärlek."

Detta är väsentligt att säga inledningsvis i denna verksamhetsberättelse och sammanfattningsvis när det gäller mina år hos er. Det är också detta Jesus syftar på när han säger till sina lärjungar: "Jag kallar er inte längre tjänare, jag kallar er vänner". Den gamle kyrkofadern Augustinus har sagt: "Vad man inte vet, kan man inte älska och vad man inte älskar kan man inte känna." Kunskap och kärlek hör alltså intimt samman. Hela min vistelse hos er i Missionskyrkan som herde hade varit fiasko om vi inte funnit en kärlek till varandra att dela och vandra ut av.

Inom professionella serviceyrken så finns det generellt en kodex som består ut av en slags *distans* mellan den som betjänar och den som blir betjänad. Denna modell omnämns ibland som en fråga om skillnaden mellan privat och personlig. Inom medicin, psykiatri och socialt arbete så

är denna kodex rådande, och det ligger mycket i detta. Men, jag skulle säga att det finns en skillnad mellan en pastor och hans församling. Och det är att skillnaden mellan privat och personligt hos en pastor inte i första hand är fråga om *distans* till sin församling, utan om öppen *integritet* (tystnadsplikt etc.) Som pastor, till skillnad från när jag exempelvis arbetar som terapeut på St:Lukas, är att jag kommer att samexistera och leva tillsammans med mina vänner i församlingen i vardagen. Jag delar tvivel, hopp, förtvivlan, glädje, rädsla och sorg både som terapeut och pastor, men i det senare fallet, så ger jag mig som människa mer till känna, jag delar en tro och ett syfte med dem jag leder. Som terapeut, så är själva poängen att en stor del av mig är anonym inför konfidenten, detta för att fantasier, drömmar, upprepningar och projektioner ska befrias för att sedan kunna tas tillvara och på sikt skapa meningsfulla tolkningsmönster som fyller de luckor där väsentliga dialoger för växt sammanbrutit.

Denna distans är dock inte möjlig för att relationen mellan församling och pastor ska växa. Förutsättningen för relationen mellan församling och pastor är att denne pastor vågar vara en människa som ställer inte bara sin kompetens, utan främst sin medvetna tro och sitt passionerade kristna liv till förfogande. Pastorn är lika sårbar som de han leder, med skillnaden att han genom ordination är kallad av kyrkan att vara en ledande välutbildad representant för församlingens uppdrag att vara uttolkare av en särskild berättelse, nämligen, berättelsen om Jesu Kristi död och uppståndelse och ankommande rike. Eller som någon sagt lite fyndigt; "Pastorns uppgift är att hjälpa och bistå sina medlemmar med redskap för att de ska kunna följa Jesus, inte att följa Jesus åt dem!"

Sammanfattningsvis, skulle man kunna säga att en pastors och församlings yttersta uppdrag är att med sin begränsade och ofullkomliga kärlek sträva efter att utgöra port och kanal för Guds obegränsade och fullkomliga kärlek. Gud har utvalt sin församling att förkunna inte att prestationer och förtjänster är källan till verkligt mänskligt liv, utan att kärleken är det. Kärleken som förutsättning i relationen mellan pastor och församling för det kristna ledarskapet, är också den kraft som underminerar riskerna att ett ledarskap ytterst blir opportunistiskt och auktoritärt. Ett ledarskap utan kärlek är ett ledarskap i rädsla, och ledarskap i rädsla blir på sikt ett ledarskap utan självkänsla, och ett ledarskap utan självkänsla blir på sikt ett auktoritärt och distanserat ledarskap. Det är också viktigt att se att ett auktoritärt ledarskap inte med nödvändighet är ett ledarskap uppifrån, utan allt för ofta bland pastorer och präster, så utövar man dålig makt genom att alltid placera sig i offer- och självförbräelsens position, vilken kan vara än värre eftersom den inte alltid direkt gör sig synlig. Att vara pastor är varken en rättighet eller skyldighet, det är en kallelse.

Jag vet att ni som församling nu står inför steget att rekrytera en ny herde och jag hoppas att ni hittar en, (det är det minsta ni ska förvänta er) som ni kan etablera en ömsesidig kärleksrelation till. Jag vet vad det är att bäras av en sådan relation med er, det är nåd i dess bokstavliga mening. Jag tror mig vara en pastor som har ett relativt utvecklat etiskt reflektionsmönster, jag tror mig vara relativt professionellt tränad i att möta människor, jag är relativt teoretisk och argumentativt vältränad att bemöta och diskutera de brännande frågorna i samtiden på olika områden, ändå, hade det inte hjälpt ett skvatt under mina nio år om det inte funnits en "naturlig" kärlek mellan mig och er som församling.

Detta var också den ursprungliga betydelsen av ordet "teologi", nämligen, "församlingens förening med Gud i bön". Jag är därför övertygad om att framtidens pastorer och präster inte kan vara drivna av frågor som "hur många människor tar dig på allvar?", "hur mycket måste jag prestera för att passa in?", "hur skall jag visa resultat?" utan framtidens pastorer och präster lever nära Gud och är lyhörda för Guds röst i varje situation. En pastor och kristen församling säljer sig inte. Församlingen ska som minst, kunna förutsätta från pastorn en djup teologisk kompetens,

dvs. träning under lång tid, i förmågan att reflektera och göra sammanhållande tolkningar och ha vitala argument för församlingens uppdrag och sina medlemmar och deras växt i relationen med Gud. Å andra sidan ska pastorn kunna förutsätta att denna kompetens ständigt mottages och förhandlas av medlemmarna i en strävan att växa. Det är ur detta kärleksfulla ömsesidiga förtroende växt sker. Ju mer en församling är driven hur den måste uppfattas av människor, desto mer splittrad kommer den att bli. Det är när vi tror att vår existens ytterst hänger på oss och våra prestationer, som vi faktiskt signalerar att Gud är överflödig, och detta märks inte sällan av att det i grupper blir en mer ”hård” kultur. Men, det är endast när en församling vågar ta omvägen via en allt djupare personlig relation med Gud som vi kan vara flexibla utan att vara alltför egoistiska, övertygade utan att vara för enkelspåriga, konfrontera utan att vara aggressiva, milda och förlåtande utan att vara för eftergivna samt vara sanna vittnen för sanningen utan att manipulera andra.

Den senaste tiden har jag tvingats att reflektera över dessa frågor, inte minst på grund ut av att min tid hos er som församlingspastor och herde nu går mot sitt slut. Jag vet att många av er vill tillägga att jag ju kommer att vara kvar som församlingsmedlem, och så är det, men det blir inte mer på samma sätt. Det kommer att ta slut. Men, är det något jag kan konstatera efter 9 år hos er, så är det att ni med er kärlek gjort det ”lätt” för mig att bedriva ett vitalt ledarskap som pastor med er, ni har under dessa år kommit att i mitt medvetande bli min familj. Många av er har också blivit vänner för livet. Detta är kärlek som gör att det inte heller är lätt att bryta upp. Det finns en röst i mig som säger mig att jag i någon mening är en ”idiot” som lämnar ett så tryggt och kärleksfullt sammanhang som ni vänner i Missionskyrkan står för. Men, jag vet också att Gud gett mig talenter och nådegåvor, som inte uteslutande är förknippade med min kallelse som pastor – som det nu är dags för mig att pröva. Om detta var min vilja mer än Guds vilja, det kommer att synas på frukten, det är en risk jag tar. Men, ni har en särskild plats i mitt hjärta och finns alltid i mina böner och framförallt ni är i Guds goda händer.

Kärlek är inte att sitta och stirra på varandra, nej det är inte ens att vara överens om allt, utan kärlek är att dela ett gemensamt seende och en gemensam tro, och jag har fått dela detta med er. Tack för förtroendet!

”Jag kallar er inte längre tjänare, jag kallar er vänner.”

Det är så dags för mig att i egenskap av församlingsföreståndare, åter sammanfatta det gångna verksamhetsåret i Missionskyrkan. Som vanligt de senaste 4 åren, omfattar årsberättelsen till textkaraktär mer deskriptiva inslag men med personlig ”voice” allt att verksamheternas och församlingens själ skall framträda.

2. De olika råden, grupperna och pågående diakonala samtal

I de flesta församlingar i Svenska Missionskyrkan så finns det olika råd och grupper. I en mening kan man säga att detta är en självklarhet. Men på ett djupare plan, så är det ett sätt för olika församlingar att samordna församlingens olika resurser och gåvor. Strävan är rätt personer på rätt platser. Det är viktigt att den dominerande attityden till dessa råd och grupper är att de består av människor som brinner för just denna aspekt av församlingen. Här nedan följer nu några återblickar och sammanfattande reflektioner från dessa råd.

Gudstjänstgruppen: När prästen och teologen Martin Modéus fick frågan: vad en gudstjänst är? Så svarade han; ”att den i sig själv är en väv av relationer som sträcker sig mot Gud”. Skulle man så sammanfatta vad gudstjänstrådet syftar till så är det att just vara den ort i församlingen där reflektioner över gudstjänstens relationer görs. Gudstjänstgruppen träffas

kontinuerligt och har också haft hand om en gudstjänst per termin. Under hösten så var denna gudstjänst en del av kyrkornas globala vecka med temat "Skapelsefeber". I perioder har det funnits en grundläggande ambition att ha gudstjänstledare till varje gudstjänst. Detta visar sig i olika skeden vara mer eller mindre lätt. Det finns skov, då väldigt många tackar ja på gudstjänstgruppens förfrågan men det finns också perioder då församlingsmedlemmar inte har samma möjligheter. Gudstjänstledarfrågan är dock något som gudstjänstgruppen vill poängtera som en möjlighet och inbjudan, snarare än en plikt. Genom åren har vi i gudstjänstgruppen arbetat med gudstjänsten ur många olika perspektiv och aspekter, alltifrån nattvardens teologi till musikliv och liturgin som helhet. Gudstjänstrådet består av Lena Wohlfeil, som tar med sig många goda erfarenheter och kunskaper vad gäller pågående gudstjänstreflektioner och gudstjänstpraxis runt om i Missionskyrkans olika församlingar. Svante Svensson och Anders Dahlgren bidrar till att kasta ljus över hur det är att vara gudstjänstbesökare i våra gudstjänster. Församlingsföreståndare försöker med att bidra med kontakter, samt teologiska reflektioner över gudstjänstens liturgi och teologi. Gudstjänstrådet är således en slags tanke- och inspirationssmedja.

Musikrådet: Detta råd har alltid varit ett mycket spännande råd, så även 2007. Jag skulle också säga att detta råd med stor säkerhet är det mest väldokumenterade i kyrkan. Datakunnig, Göran Neider som varit sammankallande har en god förmåga att systematisera inkommet material. Detta underlättar inte minst för mig som församlingsföreståndare vid hantering av organister och musiker. Under året har en stor fråga funnits på musikrådets karta och det är flygelrenoveringen. Detta spörsmål har tagit tid och det har varit många svängar innan denna fråga funnit sin plats. Frågan har nu mer konkret landat, dels i upprättandet av en "insamling till instrumentfond", dit man kan sätta in medel för flygelrenovering, dels så finns det nu också möjlighet att bistå med privata lån. Med detta hoppas vi att inom en så snar framtid som möjligt kunna få till en genomgripande renovering av flygeln. Utöver detta, så är självklart musiker och organister till gudstjänster och andra evenemang i Missionskyrkan själva centrum. Under åren har vi knutit många intressanta kontakter till oss, och vi har som församling fått uppleva många goda musikstunder i kyrkan. Det finns idag två organister som drar ett stort lass när det gäller våra gudstjänster och det är Torbjörn Lundberg och Monika Rundqvist, deras insatser är närmast oersättliga. Vi har också professionell hjälp från Reino Larsson, som stiger in några gånger per år och förgyller våra gudstjänster med sina insatser. Jag ser också den gode Kurt Kjellberg som en näst intill oundgänglig resurs att kalla in vid tillfällena då luckor uppstår. Den prestigelöshet och öppenhet Kurt har när man ringer honom och det kniper är få förunnat. Slutligen, är det också glädjande att Karin Plars och Filip Zuckerman tillkommit och gjort värdefulla insatser vid orgeln.

Musikrådet är mycket en fråga om kontinuitet och förmågan att knyta kontakter. Vården av detta är en uppgift som mycket ligger på församlingsföreståndaren. Det är en förmån att få arbeta med denna grupp. Musikrådet består av Göran Neider, Lotta Svensson, Torbjörn Lundberg, Monika Rundqvist och Natalia Zuckerman.

Fastighetsrådet: Detta råd har kontinuerligt ett viktigt arbete som till stor del är oundgängligt, här kommer en rapport skriven av Willis Tiger som lyder: Fastighetsrådet har under verksamhetsåret ägnat sig åt, förutom löpande fastighetsunderhåll, uppsnygning av kafélokalen i villan och värmefrågan. Villans väggar har målats med benäget bistånd från ungdomarna och golvet slipades och lackades veckan före jul 2007. Åtgärdslistan är nästan avklarad vad inomhusåtgärder beträffar. Utomhusåtgärder får vänta till mera tjänlig väderlek. Brandsäkerhetsfrågor har beaktats och nödutgångsskyltarna lyser, brandvarnare har funktionskontrollerats och nya brandvarnare har monterats i nedre köket och nedre samlingssalen. Fastighetsrådet har under verksamhetsåret avhållit 3 sammanträden.

Redaktionskommittén: Församlingsbladet har genomgått många skepnader under åren i Missionskyrkan. När jag tittar på gamla församlingsblad och sedan går framåt, så ser man den gradvisa ansikts- och kvalitetslyftning som skett med detta blad. Ständigt, får jag som församlingsföreståndare mail, telefonsamtal och goda ord om detta blads innehåll och som många uppfattar höga substansnivå för att vara just ett församlingsblad. Kommentarer kommer från alla möjliga håll; det är vänner till församlingen, medlemmar i församlingen, men också pastorskollegor, kulturpersoner och teologer som hör av sig med positiva genmälen. Detta har naturligtvis med skribenterna att göra, men också med frimodig och prestigelös kreativitet att göra. En av teologiska högskolans lektorer sa om bladet: ”att det är tidsenligt, men innehåller ändå en tydlig riktning och det motstånd som gör att det syns att det är en kristen församling som vet vad de håller på med”. En pastorskollega uttryckte det så här: ”Ett oerhört ambitiöst församlingsblad som kommunicerar de godaste sidorna av en församling.”

Bakom detta ligger så klart en väldigt vital redaktionskommitté. Kommitténs öppenhet och intressanta dialog med det som händer i kyrkan och utanför den är föredömlig. Det finns också en förmåga att kombinera olika textkategorier. Alltifrån, ”Prosa för själen”, appeller att meditera över inför varje gudstjänst eller vardag, reportage, korta recensioner till ord och bild från våra ungdomar visar på en stor spännvidd. Man har en förmåga i redaktionskommittén att tillvarata den kompetens och de gåvor som för stunden är aktuell i församlingen. Bladet kommer ut i fyra nummer per år i en upplaga av minst 220 exemplar. Nytt för verksamhetsåret 2007 var rubriken ”Upplevt” som avser att utgöra utrymme för personliga berättelser. Nu mer så trycks bladet också i färg

Ser man till de som är med i församlingsbladskommittén så är det också en kombination av stabilitet och kreativitet som finns där förkroppsligad i Göran Neider, Britt-Inger Berggren, Torbjörn Lundberg, Hanna Roslund, Marianne Dahlstrand och en styrelserepresentant. Jag hoppas verkligen att den höga kvaliteten på detta församlingsblad i fortsättningen upprätthålls både till omfattning och innehållsligt stoff.

Internationella gruppen: Här kommer nu en rapport från Internationella gruppen skriven av Leo Liljengren, han skriver; Internationella gruppen består av Britt Kjellberg, Karin Sandström, Leo Liljengren, Kerstin Neider och Britt-Inger Berggren. Vid två sammanträden under året har samtliga medarbetare på Skopan, som skriver på Missionskyrkans tjänstgöringslista, inbjudits.

De olika projekten som Internationella gruppen stödjer bygger helt på de inkomster vi får genom insatser på secondhandbutiken Skopan där 15-20 personer med viss regelbundenhet gör stora arbetsinsatser. Under året har 276.200 kronor inbringats till gruppens förfogande.

Den största insatsen går till Mully Children´s Family (MCF), en barnverksamhet i Kenya där gatubarn får en möjlighet till vård, omsorg och utbildning och mycken kärlek. Vi har bidragit via Diakonia med 200.000 kronor till en bevakningsanläggning som täcker ca 10 hektar grönsaksland. Till jul sände vi 62.200 kronor till julmat för kringboende. Tyvärr har oroligheterna i Kenya även drabbat MCF. Bland annat har ett stor landområde som man arrenderar för grönsaksodling förstörts.

Vi deltog även i insamlingen till Världens Barn som i Upplands Väsby blev ca 40.000 kronor och vid Missionsförsamlingens valborgsmässofirande samlades pengar in till Diakonia. I samband med gudstjänsten den 20 maj 2007 lyfte man fram Diakonias arbete bl a genom en fotoutställning. Internationella gruppen ansvarar traditionellt för gudstjänsten Trettondags- helgen där insamling görs för Svenska Missionskyrkans internationella arbete. I gudstjänsten den 7 januari 2008 talade Joakim Wohlfeil och en kvartett ur Edsbergs kyrkokör svarade för sången.

Utöver kollekten anslogs 4.000 kronor av disponible medel. Vi har också beslutat att anslå stipendier till två musiker som under ett flertal år glatt församlingen med sin stora musikalitet.

Diakonala samtalen: Mycket enkelt kan man definiera diakoni som ett sätt att vara i Kristi kärlek för sin medmänniska i olika situationer och faser i livet. I Väsby missionsförsamling har det under alla år funnits ett starkt patos för diakonin. Det finns en vilja att denna ska bli så bra och vital som möjligt. I nuläget finns det inget särskilt diakoniråd. Men, det finns ett pågående samtal om diakoni som förs mellan församlingsföreståndare och diakonalt intresserade i församlingen. Vid två tillfällen har dessa samtal förts. Samtalet kretsar mycket omkring diakonins praktiska möjligheter och vilken nivå som denna i nuläget bör ligga på. Det finns också idéer, som inom en snar framtid kommer att omvandlas från samtal till praktik. Det är inga stora saker, men kan ändå ge stora effekter. Det är ju detta som också är diakonins källa, det handlar mer om timing, integritet, bön, lyssnande och befriande närvaro, snarare än storslagna handlingar och stora ord. Som pastor i församlingen vet jag att diakoni pågår bland er. Jag har under åren också uppskattat mycket de väsentliga frågor jag fått av er församlingsmedlemmar innan ni ska träffa någon i svår situation eller nöd. Era frågor om hur jag anser att man ska förhålla sig, vad man ska säga och göra och inte säga och göra vid olika diakonala möten har även fått mig att måsta på nytt, reflektera över tidigare kunskaper och erfarenheter om, och av det diakonala mötet och samtalets mysterier.

För er församlingsmedlemmar som vill förkovra er inom diakonins praktik, vill jag rekommendera två böcker som man kommer mycket långt med som lekman, nämligen, Lars Björklunds, *Modet att ingenting göra*. Även boken *Diakonins gränser* som är en samling essäer av olika erfarna själavårdare, pastorer och terapeuter, särskilt rekommenderas essän om hur man kan närvara och vara som person så att en medmänniska vill öppna sig i förtroende.

3. Gudstjänst och andaktsliv

Gudstjänsterna: Vad är en gudstjänst? När jag tittar tillbaka på anteckningar och teologiska definitioner av olika kyrkliga fenomen och företeelser, så ser jag att dessa sällan är detsamma som då jag skrev dem. Kanske är detta inkonsekvent, tycker någon, jag väljer hellre att försiktigt se det som något positivt, nämligen, att jag förhoppningsvis har mognat, växt och fortfarande har förmågan att förändras. Just nu i denna skrivande stund, så är mitt svar på frågan, "vad gudstjänsten är?" att detta är en händelse som befinner sig i skärningspunkten mellan människors vardagsliv och det eviga. I gudstjänsten sker mötet mellan tid och evighet möts, mellan Gud och människa. Det är mötet mellan vår livsberättelse och Guds stora berättelse om meningen med oss och våra liv i världen. Att vara i gudstjänst är inte att förneka eller fly världen, utan att fördjupa vår relation till Gud och därmed till oss själva och vår omvärld. I gudstjänsten så är tolkningens utgångspunkt att våga se världen och oss själva ur Guds perspektiv.

Gudstjänsten i Missionskyrkan har alltid, och ska så vara församlingens själva nerv och centrum. Det är Jesus Kristus som ytterst är den centrala gestalten i kyrkans gemenskap och skälet till att vi alls finns till som kyrka. Genomgående, så finns det goda röster om våra gudstjänster och dess liturgi. Det finns också utrymme att justera och komplettera rådande ordning, vilket också i olika perioder görs. Det är nu drygt fyra år sedan, som vår dåvarande ungdomspastor Linda Alexandersson införde barn gudstjänsterna, dessa har fullföljts av vår nuvarande ungdomspastor Linda Jansson. Vid mötet med "Växtkrafts" representant Therese Ahlqvist, så fanns tankar om att ta bort epitetet "barn gudstjänst" med utmaningen att faktiskt utforma den vanliga gudstjänsten så att den är attraktiv för alla generationer. Hur som helst, under alla år jag vistats i kyrkan, dryga 30 år, så har denna diskussion alltid funnits och jag har

fortfarande aldrig hört ett epitets som varit tillfredsställande (Familjegudstjänst, gudstjänst för alla åldrar, barn gudstjänst etc.) Det vi vet är att dessa gudstjänster haft den styrkan att den gett pastor möjlighet att tidsmässigt lägga ned den kraft och fokus som krävs för att förmedla berättelsen om Jesus Kristus till barn på ett meningsfullt sätt.

Kvällsmässa och kvällsandakt med nattvard och vittnesbörd: Under det år som gick, så kom också ett väldigt gott och handlingskraftigt initiativ till, genom de goda medlemmarna och vännerna Leif Stille och Elisabeth Larsson. Några gånger per termin har vi provat att ha kvällsmässa och kvällsandakt mitt i veckan. Onsdagar 20. 00, så har vi samlats till lovsång bön och personlig förbön. Vi har också delat nattvard som någon av församlingens pastorer förrättar. Ordet har dock alltid förkunnats av lekmän. Liturgin är avskalad, naken och enkel. Det är poängen. Det är en plats för tillbedjan och en ständig påminnelse mitt i vardagen, att varje sekund av våra liv är en gåva från Gud. Jag vill som församlingsföreståndare verkligen slå ett slag för denna gudstjänst.

Som ni vet, har jag de senaste två åren företagit mig projektet att varje gudstjänst räkna medlemmar. Detta år har jag varit sämre på det. Men, min intuition säger mig att antalet gudstjänstbesökare varit mer ojämnt i år än tidigare år. Det vill säga, det finns vissa gudstjänster som är rejält besökta av olika skäl. Men i de vardagliga gudstjänsterna är det något färre gudstjänstbesökare. Jag tror inte att det varken ytterst har med kvalitén på gudstjänsterna att göra, utan snarare hur våra vardagsliv och prioriteringar i livet ser ut. Vad jag vill betona är dock att Guds inbjudan alltid står fast, det är nog så att det oftast är vi som en eller annan anledning flyttar på oss.

4. Församlingsverksamheter samt särskilda evenemang

Det kan vara på sin plats att under denna rubrik ställa följande fråga: *Om en människa kommer till vår församling och är delaktig i våra gudstjänster, gemenskap och församlingsliv under ett halvår, vad tror ni att denna människa skulle uppfatta att vi anser vara det viktigaste?*

Den amerikanske pastorn Robert B. Cook har skrivit en bok med den provocerande men enligt mig, inspirerade titeln; *Konsten att vara pastor utan att vara religiös!*

Författaren skriver i inledningen till denna bok följande: *”Se dig omkring en söndagsgudstjänst, och du kan på antalet människor se hur populär den här kyrkan är, se dig omkring i denna gudstjänst och du kan se hur populär pastorn är – det går att känna på stämningen – med andra ord människor kommer kontinuerligt tillbaka söndag efter söndag för att lyssna på honom. Men titta dig omkring en vecka där människor arbetar dagarna i ända, kör barn till alla möjliga aktiviteter, sitter i alla sköns grupper och råd och fråga dig hur många i församlingen som aktivt samlas i bönegrupper i veckorna, förutom söndagarna – då får du reda på hur populär Gud är.”*

Vad författaren försöker sätta ord på är inte att människors vardagsmodor är att förkasta, men vad han vill är att rikta uppmärksamheten på det kristna livet – att detta inte går ut på att göra ”allting rätt” – utan att göra saker av rätt motiv.

I vår församling har vi ett antal verksamheter och strävan har varit att forma dessa, dels utifrån den personliga kompetens som finns i församlingen, men framförallt, utifrån vad som är den kristna församlingens uppdrag – nämligen att kommunicera sig och närvara som Kristi kropp. Nedan, följer en beskrivning och analys av våra församlingsverksamheter och särskilda evenemang som alla syftar till att kommunicera det vi som kristen församling anser vara det viktigaste.

Konfirmationen: Under många år har vi i Missionskyrkan haft förmånen att få konfirmera massor av 14 åringar i Upplands Väsby. Under ett år så hade jag i min tjänst förmånen att få vara på Väsbygården för tonåringar i denna ålder. Därifrån har många konfirmander kommit under åren. Med ungdomarna där spelade jag pingis, innebandy, fotboll, spelade schack och hade olika värderingsövningar, men framförallt diskuterade jag med dem. Jag minns att jag pluggade in den musik de lyssnade på, läste de böcker och tidningar de läste, inte i syfte att bli som dem, utan i syfte att förstå dem och ödmjukt ha på fötterna för att missförstå dem, där jag ansåg att det behövdes. Men aldrig tala över huvudet på dem.

Några av fritidsledarna frågade mig vid ett personalmöte hur jag som pastor ansåg att en vuxen skulle vara mot ungdomarna för att de skulle känna sig välkomna och känna sig tagna på allvar. Jag sa till dem att min förebild för detta är Jesus och citerade honom när han sa: *"av frukten känner man trädet"*. Kollegorna såg ut som frågetecken, men jag förklarade vidare att detta är skillnaden mellan hur vi vuxna ofta ser på ungdomar och hur ungdomarna själva vill bli sedda. Vi vuxna, ofta av rädsla tror jag, väljer att döma deras identitet och inre utifrån deras yttre beteende. De har ringar i huden, smycken av metall, håret står åt alla håll eller så är det inget hår alls, de har tatueringar, de lyssnar på musik vi inte står ut med, men i stället för att gå nära i detta skede, distanserar vi oss i stället genom att reglera yttre normer, tyvärr går vi därmed ofta vilse och gör oss otillgängliga för dessa ungdomars sätt att söka kontakt. .

Jag berättade att när Jesus säger orden, *"På frukten känner man trädet"* så sa han detta till kyrkans ledare vid denna tid, fariséerna som också alltid fastnade på beteendet hos människor, allt i syfte att distansera sig från dem och upprätthålla sin auktoritet. Men, Jesus säger inte, *"På formen känner man trädet"*. Jesus fastnade inte på formen, utan på människors inre eld. Därför sa han också, att vägledande vid varje möte för att kontakt ska uppstå är: *"behandla din nästa så som du själv vill bli behandlad"*. Det fungerar även i mötet med tonåringar berättade jag. Efter denna predikan, så minns jag att jag fick bjuda alla i personalen på lunch. Men, det var aldrig någon som någonsin ifrågasatte min närvaro som pastor på gården.

Samma åldersgrupp som var på gården, har vi att göra med när det gäller våra konfirmander. De är 8 stycken. I år är det en grupp som består av många barn som vuxit upp i församlingen. Jag vet att jag säger det varje år; att denna grupp är den bästa och att jag aldrig som pastor varit mer laddad och passionerad på lektionerna som detta år. Men, i år är det verkligen den bästa gruppen. Vi diskuterar, vi spänner bibeltexten mot traditionen och diskuterar detta med den verklighet vi lever i. Det blir fantastiska diskussioner. Årets konfirmander, diskuterar i termer av "symboler", "bilder", "metaforer" och "paradoxer." Man tror inte att det är sant.

Syftet med konfirmationen är att visa att det faktiskt skapar skillnad att vara kristen, att kristen inte är något för mesar, utan för dem som verkligen vill leva utan att kompromissa med sin själ! Vi som håller i konfirmationen är förutom församlingsföreståndaren, Hanna Roslund, Ellinoora Kuosmanen och vår ungdomspastor Linda Jansson. Våra konfirmander är: Lovisa Vare Filip Zuckerman, Andreas Solvin, Andreas Grafström, Vitor Hermansson, Daniel Woyke, Alexander Kuosmanen och Simon Jernberg.

Bibelstudier: *"Det är icke jag utan Gud i mig som är min räddning. Den smala vägen – att leva för andra för att rädda sin själ. Den breda vägen – att leva för andra för att rädda sin själsvaktning"* (Dag Hammarskjöld). Ni känner mig vid det här laget och vet hur ihärdigt jag poängterat den yttersta väsentligheten av att den församling som gör anspråk på att vara Guds, med glädje och uthållighet ser som ett av sitt primära uppdrag uppgiften att tolka Guds ord. Idag så vet vi att bibeln läses mindre och mindre, kanske framförallt bland de kristna själva. Det är lätt att ta genvägen förbi bibeltexten. Man vill slipa ner det man själv tycker är svårt att formulera och väljer i stället mer bekväma sätt att förhålla sig till sin kristna tro. Men bibeltexten är det som

ger kyrkan dess mervärde. Inte texten i sig, men den ständiga tolkningen och förhandlandet om hur man ska leva redbart som kristen i varje tid. Det är inte svårt att argumentera mot bibeln. Det svåra är att som kyrka skapa konstruktiva livshållningar utifrån bibeltexten.

För nio år sedan när jag kom, så höll jag det första bibelstudiet. Det handlade om apokryferna. Sedan har bibelstudierna genomgått många skepnader och många texter och goda samtal har förts. Vad dessa har gett och ger, vet jag inte, men det syns som sagt förr eller senare på frukten. Under 2007, så har dessa bibelstudier hållits ca 3-4 gånger per termin. Många fantastiska och nära samtal har skett under åren i dessa bibelstudier och bidragit till församlingens och medlemmars andliga och själsliga hälsa. Det är viktigt att se att bibelstudier och frukostar alltid i en församling motiverar sin plats.

Pastorn i köket: Tack för att ni "tuggat i er" min mat under alla år. Första gången jag berättade jag skulle starta något som heter "Pastorn i köket", så verkade alla stormande glada. När människor sedan kom, så fick jag veta att flera hade ätit innan – de vill se att det verkligen stämde att pastorn skulle laga mat som var ätbar. Pastorn i köket, det syftar till att vara rummet för det prestigelösa mötet. Här ska glädjen, samtalet och uppställandet i flykten vara förlagd. Det går att meditera teologiskt djupsinnigt i många varv om denna verksamhet och nog har det funnits en tanke. Men nöjer mig med att konstatera att äta i den kristna församlingen, oavsett om det handlar om den heliga nattvarden som har sin specifika plats – eller att äta i pastorn i köket – så är måltiden i den kristna församlingens hängn en ständig påminnelse om vårt beroende av mat och framförallt av varandra. Under 2007, gick jag ner i arbetstid, så vi hade inte denna verksamhet lika mycket. Men vid två tillfällen blev de av och det var välbesökt. Det var mellan 55-60 stycken som bland annat åt jultallriken i år.

Tisdagsträffar: *"Visionen som växer i och genom åldrandet leder oss bortom begränsningarna av våra mänskliga själv. Åldrandet är en process som inte bara ger oss möjlighet att sakta men säkert släppa ockupationen av det förflytna, utan också upptagenheten av nuets prestationskrav. Att åldras är en inbjudan och gåva till varje människa att sakta men säkert försonas med att den tunna hinnan mellan liv och död sakta förlorar sin smärta".* (Henri JM Nouwen. På tisdagsträffarna har jag som pastor alltid haft roligt. Det är något speciellt, att troget få vara pastor i gemenskapen och värmen från de äldre vännerna i församlingen. Tisdagsträffarna är en upptäcktsfärd. Under åren har programmen blivit allt mer avancerade och mångfaldiga. Gemenskapen och träffarna präglas av en god portion humor, frimodighet och utrymme för "lyckadmisslyckanden". Den välvilja och prestigelösa miljö som tisdagsträffarna står för, öppnar upp och inspirerar varje gäst till kreativitet och gränsöverskridande. Vi har under 2007 varierat programmet med musik, kulturella inslag nationellt och internationellt, intellektuella matnyttigheter till mer underhållande spetsfyndigheter. Den tredje tisdagen i månaden så är vi också tillsammans med Pingstkyrkan. Denna verksamhet är välbesökt och försvarar alltid sin plats. Jag skulle också säga att tisdagsträffarnas program i högsta grad träffar en yngre generation också, vilka jag skulle vilja inbjuda till att delta i våra träffar.

Påskvandringar: *"Vad är det ni går här och talar med varandra om?"*(Luk 24) Med många goda insatser så inbjuder vi i Missionskyrkan till påskvandringar. Så även detta år. Detta är idag en på många sätt ekumenisk happening, då Svenska Kyrkan och Pingstkyrkan bidrar med rollbesättning. Detta är alla församlingars möjlighet att berätta om den vandring som handlar om de många förlusterna i en människas liv, men också att dessa förluster i och med Jesu Kristi död och uppståndelse har ett hem. Barnen som kommer har alltid levt sig in i denna berättelse som om den vore deras. Tack alla pensionärer som ihärdigt är med och gör detta sätt att vittna möjligt.

Sommarkyrkan: Den amerikanske teologen David Tracy efterlyste 1987 i boken, *The Analogical Imagination*, att kyrkan i västvärlden måste lära sig konsten att relatera till tre

offentligheter. De tre offentligheterna kallar han, kyrkan, samhället och akademien. Svenska Missionskyrkans pastorsutbildning på Teologiska Högskolan, kom att göra dessa offentligheter till förebild och sammanhängande kriterier för vad en pastor, för att vara vital i sitt ledarskap måste leva upp till. En pastor och den kyrka han eller hon leder lever alltid i skärningspunkten mellan dessa offentligheter. Är det något man kan säga om tanken bakom ”sommarkyrkan” i Missionskyrkan, så är det just en verksamhet under två veckor då denna församlingen påtagliggör sin identitet i denna skärningspunkt. Om jag inte minns fel, så är det under tre år som sommarkyrkan gått av stapeln mitt under brinnande semestertid. Upplägget är enkelt, men omfattar de tre offentligheterna på följande sätt. Varje dag inleds eller avslutas med andakt, dvs. här markeras vår roll som platsen för tillbedjan (kyrkan), under dagen finns också ett program, som ofta innefattar alltifrån stora samhälls- och världsfrågor till litterära och mer naturvetenskapliga perspektiv på dessa. De gäster vi har kommer inte sällan från (akademiska) kulturer, eller är åtminstone välbekanta med dessa miljöer. Programmet kan också omfattas av sång och musikaliska inslag. Inbjudan till sommarkyrkan adresseras Upplands Väsby kommun som (samhälle). Som vanligt så lagade pastorn maten. Antalet besökare varierade mellan 8-25 stycken. För de kulturella och akademiska inslagen stod lektorer, doktorander och pastorer, och musikaliskt hade vi möjlighet att i år att lyssna till musik och sånginslag från musikhögskolan och kvartett från Storkyrkans kyrkokör. Hoppas att denna verksamhet kan fortsätta, den motiverar och fyller ett stort behov, inte minst för Missionskyrkan.

Valborgsmässoafton: Det har alltid varit speciellt att göra Valborgsmässofirandet i Missionskyrkan. Så även i år. Soarén var som vanligt späckad med program, mycket musik och sång. Skämten befann sig på den nivå som det är skäligt att man kan förvänta sig från en pastor en sådan här kväll. Dikter lästes, brasan tändes, vårtal hölls, korvar grillades, bössor skramlade och Lena Wohlfeil hann som vanligt i tid för att samla ihop kören. Strålande!

5. Den pastorala själavården och dess sammanhang

”Det är i livets svåraste stunder som vår djupa förljugenhet försvinner, den som förhindrar ett äkta möte mellan människor. I dessa stunder sviker rationalitet, förnuft och intellekt och en annan dimension av människan träder fram.” (Fjodor Dosojevskij, ur Andarnas Hus)

I kyrkan har vi länge talat om vikten att ”få komma och vara som den man är”. Detta är dock något som vi alla vet många gånger endast utgör en kliché och kyrklig jargong. Ytterst få i våra församlingar känner egentligen att de får komma som de är, och än mer de flesta vill inte vara dom de är utan vill förändras och växa. Det är många gånger snarare så, att det just är i de kyrkliga miljöerna, där det sägs ”att man får vara den man är”, som många som kommer till själavården kommer för att de upplever motsatsen. Och den plats dit människor under mina år kommit för att just tala om hur svårt det är att få vara den man är i den miljö där alla säger att man får det, så är det i själavården. Då förstår alla hur väsentlig själavården är.

I Missionskyrkan, så bedrivs vad jag skulle säga är en lekmanasjälavård, men församlingen kan också genom sina utbildade pastorer erbjuda hög kompetens och professionell själavård under ordinationen ålagt absolut tystnadsplikt. Denna pastorala kompetens och fond, har många funktioner, men en väsentlig sådan är att den som anförtror sig helt tryggt ska kunna luta sig mot att den man öppnar sig för är kompetent och vet vilka processer som startar. Själavården, har två dimensioner dels den rent medmänskligt existentiella närheten och närvaron. Men, framförallt att det som en kristen själavård är ett tydning- och livsmönster som springer ur den kristna berättelsen om Jesus Kristus. Teologi och existens går således hand i hand. Genom

åren har vi i Missionskyrkan arbetat med själavård individuellt såväl som i grupp. De som kommer till själavård kommer med såväl relationella som trosmässiga brottningar.

Det finns en strid ström av konfidenter som tar kontakt med oss. Det är lika många församlingsmedlemmar som utomstående. En levande själavård i en församling ger avkastning på församlingens hälsa. Det är mycket viktigt att människor i en gemenskap har en ort där man kan öppna sig. Nu mer, så finns i Svenska Missionskyrkan handbok också möjlighet till bikt och avlösning. Något som utförts vid ett fåtal tillfällen. Ibland talar vi om att se det stora i det lilla, eller att det är i det dolda som det stora verkligen sker. Så är det med själavården. Det man ofta glömmer bort med själavården är att den främst är en handling först därefter ett samtal. Själavården gör något med en människa. Själavården är hjärtats kristendom, utan själavården blir lätt kyrkans liv fånge i moralismerna eller den vardagliga rationalismens garn. Själavården är fri från mänskliga domar. Att som pastor i själavården få vara kanal mellan en människa och hennes innerligaste samtal med Gud om det själsligt djupaste i hennes liv är något alldeles oerhört – graden av ansvar följer därmed också.

Under året påbörjade jag som pastor att skriva ett A4 som på sikt skulle delas ut på skolor, arbetsplatser, företag och offentliga arenor runt om i kommunen, för att där presentera den samtals- och handlingskompetens vi i Missionskyrkan kan erbjuda när det gäller alltifrån, kris och katastrofgrupper, konsultation och rådgivande stöd i relationsfrågor, god kännedom och möjligheter att hantera olika former av samtalsterapeutiska skeenden, till pastoral och kyrklig själavård med möjlighet till bikt och avlösning etc.

Jag ser idag att denna av tre (förvalta sakramenten och förkunna ordet är de två andra) fundamentala pastorala och församlingsmässiga praktik på sikt är ett tidsenligt sätt för oss som kyrka att evangelisera, nu när flygbladen och dörrknackningens tid är förbi. Bladet finns tillgängligt, men skrevs innan pastor visste att han skulle sluta. Är det något som går på högtryck idag i hela vårt avlånga land så är det just erbjudandet av denna form av själavårdande stöd – här ser jag stora möjligheter även för Missionskyrkan i Upplands Väsby. Under det gångna året, så har en strid ström sökt sig till själavård hos oss i både kortare kontakt och längre sådana. Jag har under året av förklarliga skäl avslutat de flesta av dessa.

6. Särskilda råd, gäster och körer

Under denna rubrik befinner sig stora delar av det som i Svenska Missionskyrkans matrikel benämns som ”betjänade” medlemmar. Begreppet är brett och de flesta pastorer som arbetar med begreppet inför inlämnandet av statistikrapport, tolkar det på många olika sätt. Vad som kan sägas generellt, är dock att antalet betjänade medlemmar över lag i de lokala församlingarna runt om i landet ökar – medan antalet församlingsmedlemmar minskar, med undantag för vissa församlingar som tydligt fokuserat på evangelisation.

I Upplands Väsby, finns det ett antal grupper och gäster som går att förlägga under begreppet ”betjänade”, nedan följer en kort rapportering av dessa.

Väsby kristna råd: Jag vill dock börja med att säga något om VKR, det särskilda ekumeniska råd som finns i Väsby. Detta representeras av de tre svenskkyrkliga församlingarna (Ed.s, Fresta och Vilunda/Hammarby församling), samt Pingstkyrkan och så Missionskyrkan. Rådet träffas ca 1 gång i kvartalet, ibland lite oftare beroende på vad som händer. Ekumenik är något som blivit lite av ett kyrkligt ”innebegrepp” och det är inte för inte de olika ungdomsförbunden också vill kalla sig för ”oikomenia” dvs. hus/husförsamling. Relationerna mellan de olika samfundet och kyrkorna ser dock olika ut – så även i Väsby. När det gäller Svenska Kyrkans församlingar, så ligger vi på fler plan, allt närmare varandra teologiskt,

historien till trots. Detta har dessutom under året också bekräftats centralt i och med Svenska kyrkans och Svenska Missionskyrkans skriftligt gemensamma ekumeniska överenskommelse. I detta dokument erkänner SvK och SMK varandras förrättningar och kyrkliga praktiker. Överenskommelsen möjliggör också att avtal ingås, där präst och pastor kan betjäna i varandras församlingar och sammankomster. Detta samarbete ser ut på olika sätt i olika sammanhang. Väsentliga faktorer är naturligtvis att de personliga konstellationerna, rent teologiskt och trosmässigt matchar och ligger i fas med varandra. Å andra sidan så är avtalsmöjligheterna i överenskommelsen väsentlig i den meningen att detta bekräftar att banden mellan de olika samfunden lokalt, inte uteslutande baseras och är avhängigt på personkemi. Det vill säga, om en pastor och kyrkoherde kommer bra överens, så är det självklart att ekumeniken kommer att fungera bra dem emellan, däremot så är det viktigt att poängtera med avtalet att den ekumeniska relationen inte upphör i fall denna personliga relation av olika skäl upphör. Exempelvis att någon flyttar etc. Vid något tillfälle har vi samtalet om detta i VKR. Det är som pastor i Missionskyrkan en förmån att på något sätt teologiskt kunna samtala ekumeniskt både utifrån sin "frikyrkliga" hemort, men också utifrån den allt mer centrala teologiska samhörighet som vi har med SvK.

Hur ser då det ekumeniska engagemanget ut i Väsby? Ja, detta varierar och församlingarna har valt en nivå som i längsta utsträckning ska passa alla församlingar i VKR. Vi har påskvandringar, julvandringar och studiedagar tillsammans. Pingstkyrkan har vi ju mittpådagenträffar tillsammans med och Skopan. En del år har det varit predikstolsbyten, det gångna året predikade Missionskyrkans församlingsföreståndare, dvs. jag, i Vilunda Annandag påsk. Något som vi gjort flera gånger.

Studiedagen detta år gick av stapeln i november och vi höll till i Vilunda församlingssal och dagen var välbesökt. Temat var "Hur tolkar och förkunnar man Guds ord?" Föreläsare under dagen var pastor Ulf Gustafsson som föreläste på temat, "Uppenbarelsen; alltid något tolkat, men också något som är *mer än* människors tolkningar." Denna ekumeniska ambitionsnivå är den som i nuläget de olika representanterna för våra församlingar maktar med.

Joyful: Detta är en av de två körer som finns i Missionskyrkan. De övar på torsdagar och deltar i två gudstjänster per termin som motprestation. Jag tror att de flesta av oss kan säga att Joyful mer och mer växt in och nu mer tillför väldigt mycket i vårt gudstjänstliv med sin sång. Det är en glädje när de deltar i gudstjänsten och jag tror att Monika Bjerkeröth som är körledare verkligen har fått denna kör att växa. Det har varit en förmån att arbeta med Joyful under alla dessa år.

Sing-sing: Denna kör som leds av vår egen prominente och goda Lena Wohlfeil, deltar och bidrar varje år i 1.a adventsgudstjänsten. Så även detta år. Det finns en intressant dialog mellan Lena och körmedlemmar och med mig och en del körmedlemmar gällande trosmässiga frågor. Detta på ett sådant intressant och begåvat sätt som inte alltid ens låter sig göras kristna emellan. Det är med stor tillförsikt jag ser att detta samarbete fortsätter. Sing-sing övar på måndagskvällarna.

Al-Anon: Jag träffar ibland en person som är uppväxt med en alkoholiserad förälder. Hon berättar för mig att hennes kompisar ibland har sagt: *"Tänk att du blev så snäll och behaglig, trots dina uppväxtförhållanden?!"* Då brukar hon svara: *"Nej, där har du fel, jag blev inte snäll och behaglig trots mina uppväxtförhållanden, utan på grund ut av dem. Jag är van att alltid fått stiga åt sidan, bli trampad på och alltid hålla tunga och handling i styr, i rädsla att helvetet ska bryta loss! Jag har alltid trott att det är mitt fel och mitt ansvar för att mina föräldrar missbrukade och gjorde illa varandra."* Jag vet inte hur mycket du känner till om att leva som nära anhörig till, och nära en människa som missbrukar något i den utsträckning att det så till den grad ockuperar en människas tillvaro att hon inte kan leva utan det oavsett om det leder till

oerhörda missförhållanden som skadar en själv och andra? Det finns fler människor som har den erfarenheten än vad vi tror. På torsdagskvällarna har vi gäster som inbjuder människor som lever eller har levt med dessa erfarenheter att vara nära anhörig till någon som missbrukar. Jag ser det som en förmån som pastor att få representera en församling som med självklarhet öppnar dörrarna för sådan verksamhet.

Jag är så glad över alla de kort och den lilla slant som de ibland ger till kontoret som tacksamhet för att de får vara hos oss. När man lär känna några av de människor som finns i vår villa på torsdagskvällarna, så möts man av mycket insikt och erfarenhet som många i vårt samhälle är fattiga på. Det är Guds gåva till Missionskyrkan att få ha Al- Anon hos oss. En anspråkslös verksamhet, med anspråkslösa människor – men som förändrar människor belägenhet för all framtid.

Kommunens fortbildning: Under hösten 2007, så hyrde kommunen under ett antal veckor i stöten våra lokaler för fortbildning av personal i kommunens äldreomsorg. Förutom att detta blev en väsentlig inkomstkälla, så lärde vi oss mer om oss själva som hyresvärdar och än mer om behovet av värmeanläggning. Detta var, tror jag, en viktig erfarenhet.

Viktväktarna: På temat uthyrning, så har vi som vanligt vid det här laget, och under många år, haft viktväktarna som hyresgäster hos oss. Ibland två gånger i veckan, dvs. tisdagar och torsdagar och den senaste tiden, torsdagar. Dessa lever på något sätt sitt eget liv. Vi pastorer stöter på dem som jobbar där lite då och då och de är alltid glada och trevliga. En och annan skarvsladd och ny glödlampa har man genom åren fått bemöda sig att koppla och sätta upp. Ett och annat klagomål om värmen har man fått framföra, men på det hela taget en mycket behaglig hyresgäst.

Musikskolan och kammarkonserterna: Efter diverse omstruktureringar och mer eller mindre märkliga diskussioner i vårt samhälle i stort om religionens roll, så har vi nu mer inte i samma utsträckning skolavslutningar i kyrkan. Däremot, så disponerar musikskolan i Väsby då och då vår kyrksal och våra utrymmen för luciatåg och kammarkonserter. Dessa gånger är det väldigt mycket folk i kyrkan.

I styrelsen skrivs nu också ett papper om direktiv gällande städning, låsning etc. vid sådana tillfällen. Allt i syfte att det ska fungera, allt i syfte att vi vill kunna upplåta våra lokaler.

7. Församlingsboken

När det gäller medlemssituationen, så finns det många nivåer att diskutera och förstå denna på. Dels utifrån att Upplands Väsby är en kommun som i generationer innebär in och utflyttning beroende på nya livsfaser och nya relationskonstellationer. Så är fallet i många Stockholmskommuner, men Väsby tillhör nog en av de kommuner där detta rörelsemönster är lite mer påtagligt. Ett ytterligare perspektiv är frågan hur vi som kyrka ständigt är trogen och förkovrar oss i förmåga och vitalitet att knyta nya människor till vår kristna tro. Här har vi alla ett ansvar och kallelse som i egenskap av medlemmar i en kristen församling. De nya medlemmar som vi knutit till oss under de år jag kan tala för, har kommit till oss mestadels på grund av gudstjänster, inbjudan till olika studiesammanhang om kristen tro och bibel och predikningar. De medlemmar som lämnat oss har i hög majoritet just handlat om förändrad livssituation och avlidna. Under det gångna året har fem medlemmar begärt överflyttning eller utträde från vår församling är; Mikael Håkansson, Maria Holmberg, Gun Eriksson, Marie Liljengren och Karin Schaefer. Detta innebär att vi i dagsläget är 130 medlemmar i församlingen.

8. Hälsning från ungdomspastorn

Linda Jansson har fortsatt tjänsten som ungdomspastor i församlingen. Tjänsten är utformad så att 50 procent av tiden tillbringas ute i kommunen som Samkraftspastor, och 50 procent av tiden inom församling och SMU. Det praktiska arbetet i kommunen har bestått av verksamhet på Smedjans LSS-fritids i Smedby under vardagseftermiddagarna.

I församlingen har tjänstens tyngdpunkt legat på gudstjänstliv och SMU-verksamhet.

En barn gudstjänst i månaden har hållits under terminerna. I barn gudstjänsterna har ledare, församlingsmedlemmar och barn i olika åldrar medverkat och spelat teater. Fredax för tonåringar har hållits upp till varannan vecka under terminerna och utöver kärntruppen på cirka åtta ungdomar har även gästande tonårsgrupper deltagit.

Under pingsthelgen konfirmerades tre ungdomar efter läger på Ekegården, Gotland och läsning cirka varannan söndag under året. I advent samlades många barn och vuxna till julspel och luciåtåg. I luciåtåget deltog även flera ungdomar utan annan anknytning till församlingen. Ungdomarnas sånginsats i luciåtåget var mycket uppskattad.

9. Verksamhetsberättelse från styrelsen

Styrelsen har under 2007 bestått av följande personer: Eva Lenestad (ordförande), Anders Dahlgren (vice ordf.), Christer Larsson (kassör), Lotta Svensson (sekreterare), Britt Kjellberg, Margareta Bonnevier, Elisabeth Palmé och Willis Tiger. Pastor Ulf Gustafsson och pastor Linda Jansson deltar som adjungerade vid styrelsens möten.

Styrelsen träffas varje månad och vissa punkter är stående på vår dagordning. Till dessa hör rapporter från våra pastorer om vad de arbetar med för tillfället och hur läget i församlingen och SMU ser ut. Vi går även igenom församlingens ekonomi vid varje möte och stämmer av den mot budget. Vi diskuterar också frågor som SMF:s Stockholms distrikt lyfter eller bjuder in till. Styrelsen tar även upp frågor som kommer till oss från församlingsmedlemmar eller församlingens övriga råd och vi försöker på olika sätt se till att verksamheten i församlingen flyter på som planerat.

Några frågor som styrelsen arbetat med under 2007 är; att förnya hyresavtal med våra hyresgäster, lokaluthyrning till kommunen under hösten 2007, bidragsansökan till distriktet ang Ungdomspastortjänsten 2008, ny fond för flygelrenovering, Skopans förändrade styrning, församlingshelg med visionstema, kampanj om kyrkoskatt, vem får vara nattvardstjänare? Förfrågan om ekonomiskt stöd från lokal förening, stödandet av sjukhuspastorer i Stockholms distrikt - och en hel del annat.

Två frågor bör dock lyftas fram lite extra; värme frågan och rekryteringen av ny församlingsföreståndare. Sedan årsmötet 2006 har styrelsen, på uppmaning av församlingen och med Anders Dahlgren i spetsen, arbetat aktivt med att försöka hitta alternativ till vårt nuvarande uppvärmningssystem. Detta har varit en lång och omfattande process då det handlar om stora förändringar, betydande ekonomiska kostnader och i hög grad teknik och fakkunskap. Vi har med hjälp av en konsult noggrant undersökt vad som skulle passa våra lokaler bäst. Denne konsult har även tagit fram ett gediget offertunderlag som vi sänt till olika företag inom bergvärmebranchen. De anbud som inkommit var dock inte aktuella att gå vidare med eftersom de var alltför kostsamma. Vi fick därför undersöka andra alternativ, i detta fall luftvärme som redan tidigare varit aktuellt. I skrivandets stund har fyra företag som installerar luftvärmepumpar sett över kyrkans lokaler och de kommer framöver att inkomma med offerter. Detta kommer alltså vara en viktig fråga för styrelsen även under 2008.

Efter sommaren 2007 meddelade församlingsföreståndare Ulf Gustafsson att han önskar gå vidare mot andra arbetsuppgifter och vi stod inför uppgiften att rekrytera en ny församlingsföreståndare. Vi valde att utse en rekryteringsgrupp som består av Svante Svensson (vice församlingsföreståndare), Christina Grafström (SMU-ordf.), Karin Perers samt undertecknad. Vi började med att genom en enkät ta fram en profil på önskad församlingsföreståndare. Församlingen beslutade sedan att vi skulle ta hjälp av SMF Församlingsråd i rekryteringen och vi har därför haft regelbunden kontakt med distriktsföreståndare Helen Friberg. Genom henne fick vi till sist två namn på tänkbara kandidater och dessa har vi träffat för intervju och sedan presenterat för styrelsen. Rekryteringsgruppen och styrelsen var sedan överens om att gå vidare med en av dessa kandidater. Där befinner vi oss i dagsläget och framtiden får utvisa hur det blir.

Styrelsen tackar för församlingens förtroende under 2007 och ser fram emot gott arbete 2008!

Styrelsen genom Ordförande Eva Lenestad.

10. Församlingsföreståndarens slutord och tack

Så, då är det dags för mig att en sista gång sätta punkt för en fullspäckad verksamhetsberättelse och framförallt tacka er i församlingen för ett gott verksamhetsår 2007. Utan er hade inte detta år eller de andra åren varit rimliga för mig. Eller som teologen Dietrich Bonhoeffer formulerat det mycket bättre än jag: *”Man överskattar nog sitt eget görande och låtande i jämförelsen med som man är enbart tack vare andra.”*

Det är så mycket jag vill säga till var och en av er, ni har alla på olika sätt en väl rotad plats i mitt hjärta. Men här vill jag tacka några som under året särskilt haft betydelse för mig som föreståndare och för församlingsarbetet. Den första jag vill tacka är vår käre ordförande Eva Lenestad – vad skulle vårt arbete vara utan dig. Din saklighet, mognad, välvilja, samt förmåga att fatta stabila men kärleksfulla beslut och stora hjärta för församlingen gör Missionskyrkan till en oerhört god församling och framförallt för oss pastorer en vital arbetsplats. Du har varit ordförande relativt kort tid och det känns redan som det är orimligt att tänka sig någon annan. Stort tack Eva, du är en god vän med professionell kompetens och jag har många goda minnen av dig och din familj. Stort tack. Jag vill också passa på att säga tack till de personer som handhar vår ekonomi med fast och kärleksfull hand, Christer Larsson och Ingrid Loell. Jag minns min oro inför att vi skulle få nya kassör efter det att nästa orimligt duktiga och kompetenta kassörerna Jan och Karin Perers aviserade att stiga av. I dag kan jag konstatera att den kassör vi fick kom att fylla deras plats med bravur. Det är en stor glädje att ha dig Christer som kassör, du ger mitt ditt personliga sätt att hantera församlingens ekonomi en tydlig trosmässig prägel. Det är inte bara siffror du sysslar med, utan du lever också din kallelse som kristen efterföljare genom dem. Det är skillnad på församlingsekonomi och företagsekonomi, inte bara till budgetstorlek, utan till själ. Alla pengar är för en församling Guds pengar, det är en förståelse som är väsentlig för en kassör i Jesu efterföljd. Stort tack.

Ingrid Loell, ja, vad säger man. Du gör verkligen bruk av orden att det är i det fördolda det stora sker. Jag kommer på mig själv ibland när jag ber över församlingens liv och ekonomi att jag tänker: *”Vi har ju Ingrid Loell i alla fall, hon ordnar upp det!”* Den ekonomiska överblick och kompetens du besitter är få församlingar förunnat att ha till förfogande. Lönerna kommer i rätt tid, räkningar till gäster kommer i rätt tid (om de inte gör det beror det på församlingsföreståndaren) du har alltid en välvillig dialog med oss pastorer. Stort, stort tack.

Jag vill också tacka Göran Neider som nu kliver av musikrådet. Det har varit mycket goda år med dig i musikrådet. Din passion för musiken och kyrkans musikliv är både realistisk och visionär. Det vill säga, den förlorar inte fotfästet, men längtar och ser hela tiden nya möjligheter. Jag har berömt dig för din förmåga att systematisera och dokumentera material, men vill här också tillägga att du också visat stor omsorg om de du arbetar med, både gällande musikers, sångare och organisters möjligheter att göra ett gott arbete, men också deras personliga hälsa. Det har varit en förmån att arbeta med dig.

Detta var några särskilda tack som jag valt att lyfta fram denna verksamhets- och årsberättelse, det är så många fler jag vill tacka, men vet att dessa kommer att bli tackade på många sätt både av mig och församling. Ni vet vilka ni är. Jag kommer att sakna er och arbetet med er.

Så, slutligen, härmed överlämnar jag denna verksamhets- och årsberättelse i era goda händer med den goda maningen: *"Jag är här och nu i världen, besatt av att lära mig och praktisera evighetens språk och liv, för det är där som jag kommer att leva i evighet"*.

Guds rika välsignelse!

Pastor och församlingsföreståndare,

Ulf Gustafsson

Upplands Väsby's styrelse 2007

2008-02-02

<i>Eva Lenestad</i>	<i>Britt Kjellberg</i>
<i>Anders Dahlgren</i>	<i>Lotta Svensson</i>
<i>Willis Tiger</i>	<i>Christer Larsson</i>
<i>Elisabeth Palmé</i>	<i>Margareta Bonnevier</i>

